

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

No 98 (Hr.) Litt. Sv.

[Ohlsson, Carl Otto]

DIKTER

AF

CARL OTTO.

—

ANDRA SAMLINGEN.

—

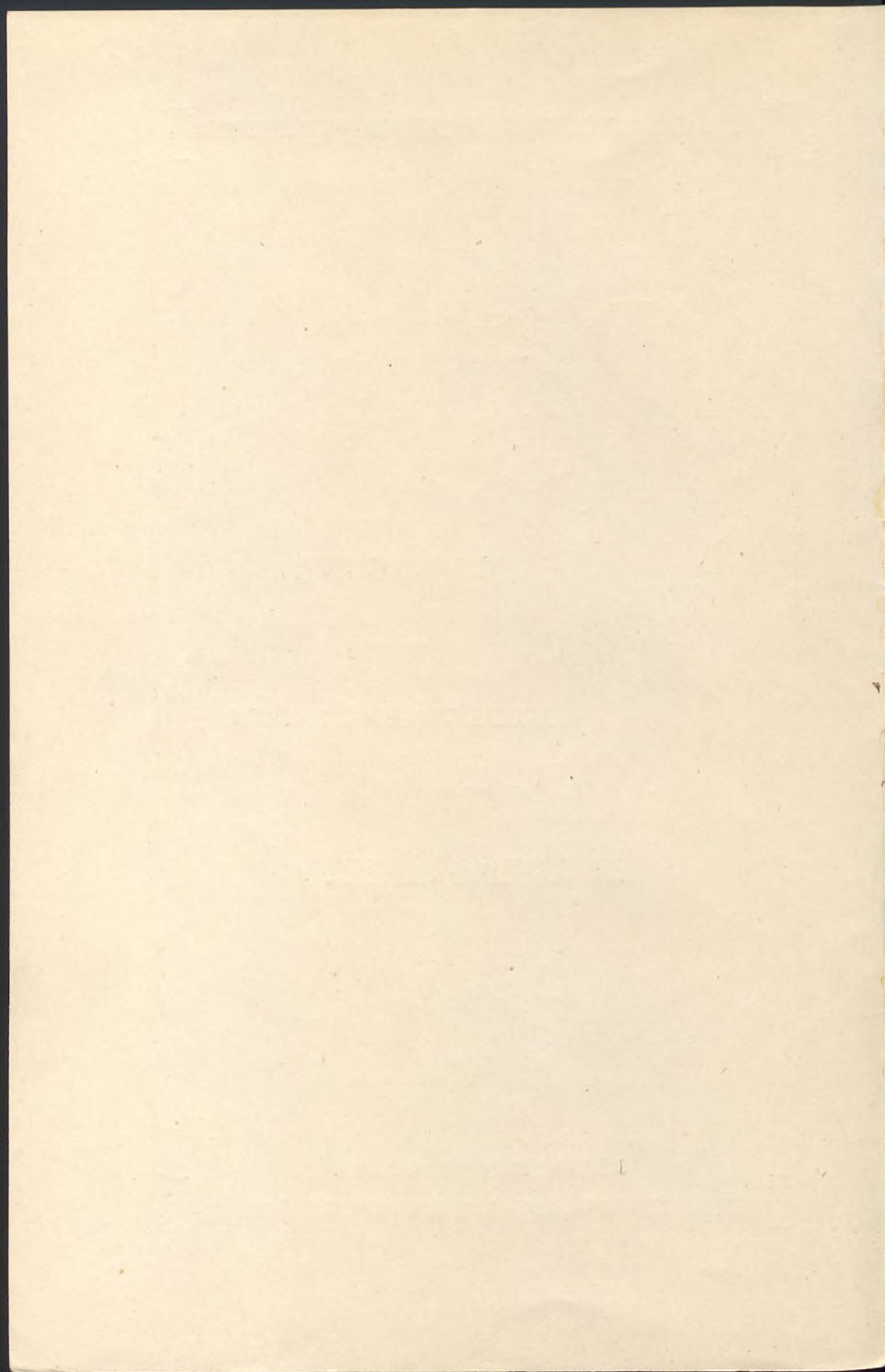
EN SAMLING SÅNGER.

FÖRFATTARENS FÖRLAG.

8/11

DIKTER

AF

CARL OTTO

C. O. Ohlsson

ANDRA SAMLINGEN.

EN SAMLING SÅNGER.

FÖRFATTARENS FÖRLAG.

x
Sv. 41
29

DIKTER

7A

OTTO CARL

ANDRA SAMLINGEN.

EN SAMLING SÄNGER.

HELSINGBORG,
SCHMIDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG,
1888.

Företal.

Då en fader utsänder sina omyndiga barn i världen, vore det kanske icke för mycket, om han följde dem ett stycke på vägen och dervid lade dem några visdomsord på hjertat, eller ännu bättre, om han ginge i förväg med en liten rekommendation. För min del vill jag hvarken göra det ena eller det andra, då jag nu utsänder min lyras barn i världen, ty de blifva ju under alla förhållanden ändå det de äro, och dessutom får man ju icke hvarken klandra eller berömma sitt eget verk. Det tillkommer i detta fall endast läsaren. Dock anser jag mig skyldig att här lemna en liten redogörelse till boken. Hela min diktning har egentligen *Sigridssångerna* till grund, eller rättare gudomligheten Sigrid sjelf, hvadan man således bör, för att kunna fälla något omdöme om närvarande lilla bok, egentligen hafva läst nämnda opus förut, åtminstone i fråga om de stycken der Sigrid förekommer. Min mening var också, att låta en annan diktsamling, *första*

samlingen, hvori Sigridssångerna finnas upptagna, föregå denna; men just som boken var färdig att sändas till tryckeriet mötte mig ett litet missöde i ekonomiskt hänseende, hvarför jag beslöt att skriva en mindre bok, som blef således billigare med tryckningen, och låta den utkomma först. Den andra skall dock vid första gynsamma tillfälle äfven utkomma.

Denna bok öfverlemnar jag nu i allmänhetens händer i hopp att jag dermed skaffar den läsalskande ungdomen en lämplig lektyr under de kommande vinteraftnarne. Att boken *har* många fel och *får* kanske ännu fler, derom har jag åtminstone en aning; men låtom oss emellertid erinra oss, att det finnes ännu intet menskligt felfritt, äfvensom att hurudan en bok än må vara, är det bra mycket lättare att klandra den än skriva en dylik.

Sådana stycken som t. ex. Hvad jag hört, Sigrid i Pålsjö skog, skulle man kanske kunna tro en dåre hade skrivit; men dessa stycken finna sin förklaring i Sigridssångerna. De första 9 sångerna i denna samling kunna anses såsom ett slags *bihang till Sigridssångerna*, de öfriga få presentera sig sjelfva så godt de kunna. Några få stycken såsom *Min lilla kjusa*, *Öfver en sofvande flicka*, m. fl. har jag lånat ur första samlingen.

Till slut får jag erinra, att om dessa stycken skola vara något, böra de icke anses såsom vanliga *diktstycken*, utan såsom *sånger*.

Då förlaget är mitt eget, är det klart att jag önskar återförsäljare af boken, och erhålla dessa såsom rabatt hvar tredje exemplar gratis, om boken requireras hos C. Ohlson, Trädgårdsgatan 3 A.

Landskrona den 20 September 1888.

FÖRFATTAREN.

LYRISKA DIKTER.

En föreläsning om mitt eget * det kändt all jag önskar
stärksöskare af böken, och erhållit dessa stora upbåd
hvar för sig exempelvis gratis om böken redigerats hos
C. Olsson, Tryckvärdsgatan 3 A.

Lundström den 20 September 1883. 87 1883. 87
En bok som utkom 1883. 87 1883. 87

FÖRRETTAREN

En föreläsning om mitt eget * det kändt all jag önskar
stärksöskare af böken, och erhållit dessa stora upbåd
hvar för sig exempelvis gratis om böken redigerats hos
C. Olsson, Tryckvärdsgatan 3 A.

En föreläsning om mitt eget * det kändt all jag önskar
stärksöskare af böken, och erhållit dessa stora upbåd
hvar för sig exempelvis gratis om böken redigerats hos
C. Olsson, Tryckvärdsgatan 3 A.

När Sigrid kom hem,

LYRISKA DIKTER.

Gott älska, älska mig för det jag är,
Ej om en älskarens på dina kinder;
Men lyfta lifva medel älskar mig,
Som tyngd mig, en Fregat sommarbådar.

O, lyft mig, lyft mig för det jag är,
Ej om en älskarens på dina kinder;
Men lyft mig till din älska, lyft mig,
Om du lyft mig, som en lyft mig, som en lyft mig!

LYRISKA DIKTER.

När Sigrid kom hem.

milda himmel, hvad du dock är skön!
Så skön har jag dig aldrig förut funnit,
I uslas hem och ej i lunden grön
Der jag med dig har tårats, sjungit, brunnit.

Och ingen enda ros du har ändå,
Ej ens en purpurstänk på dina kinder;
Men hvita liljor under himlar blå,
Som, typiskt röjd, en Freja sammanbinder.

O, hvilken evighet se'n bort du for
Från mig och Floras älsklingar i lunden
Till Malmö till din ende, ädle bror
Och allas hyllning vann, som här, på stunden!

O, när jag såg dig först uti Carlslund
 Min sångmö ville knappt för dig då buga;
 Men nu hon hyllar dig hvar ledig stund
 Och stundom vill på dig till hälften ljuga.

När Sigrid kom hem.

Du var ju också endast då en knapp,
 Som ännu drömde i sin gröna slöja;
 Men dagens drottning tog dig sedan opp
 Som en adept utaf din ädla Fröja.

O, barnaoskuld, hvad du dock är skön,
 Helst när du spåras i de gröna lunder,
 Der tusen foglar hålla morgonbön
 Och samma foglar sjunga qvällens under!

Så sade jag om dig, du bleka mö,
 Men sjelfva sångmön hon var tyst och sluten,
 Och först när qvällen lade vinterns snö
 På liten kind, af glädjens tår begjuten,

Då höjde jag min röst så blygt till sång
Vid din förlofning, ja, just samma qvällen,
När solen liksom dröjde i sin gång
Och stjernan brann för dig på himlapellen.

Mins du den qvällen, när i dalens famn
De muntra ungdomarne mot dig logo,
Och små Zefirer hviskade ditt namn
Och blommorna af afundsjuka dogo?

Jag mins den nog, fast det är längese'n
Och tidens stormar ha den samma grusat;
Men var dock trygg, du rena himlasken,
Som skaldens sångmö och hans själ berusat!

Var stolt, ty ingen under fästets sol
År mer än du sjelf ammad i det höga,
Och aldrig stjernan brann vid nordens pol
Så klart, som blicken i ditt blåa öga!

Sigrid spelar boll.

Min sångmō, om du locka kan

En ton ur din fiol,

Så bör du sjunga nu, minsann,

Din syster nordens sol;

Du hvilat dig så länge, att

Du nu kan sjunga gladt.

Hon är ändå ett majestät

I all sin enkla prakt,

Lik solen, som med lugna fjät

Går fram i stjernors trakt.

De slockna dock så snart hon ler

Och synas se'n ej mer.

På samma sätt med andra mör,
När Sigrid kommer till
Och, liksom solen, glansen strör
Omkring sig hvar hon vill;
De kunna le som englar små —
Och märkas ej ändå.

Hvem vill väl trasten höra på,
När näktergalen slår?
Hvem ser på månen i det blå,
När solen stolt uppgår?
För min del kan jag icke det
Och ingen ann' så lätt.

Men hvad var det för ett "hurra"
Så fint och skärande?
Jo, det var endast pojkarna
Som fingo Sigrid se
Så snart hon kom vid skogens bryn,
Som skickad ifrån skyn.

Hon, lekarnes beskydderska
Och löjets bästa vän.
Hon kändes nog af barnena
Vid första blick igen;
Och deras mössor flögo opp
I höjd med trädens topp.

Se, hvilken tafla utan ram,
Kanske den skönaste!
Hon fröjdas utaf barnens glam
Och kan så himmelskt le.
Hon deras bollträ tar i hand
Och lyror slår ibland.

I zigzag springer parfveln se'n,
Den gången fri från stick;
Han är vid målet framme re'n
Förr'n fatt man bollen fick.
Och Sigrid ler igen så godt,
Den andre morrar smått.

En pilt der kommer med en spann
 Och mjölk han har i den;
 På den hon ser — då faller han
 Och slår sig af en gren.
 Så gråter han — i gräset är
 Hans mjölk utrunnen der.

Men sköna Sigrid endast ler
 Och kysser pysens kind.
 Och se'n en fyrk hon honom ger,
 Och snabb som himlens vind
 Har han snart spannen full igen,
 Och aktar bättre den.

Ensamheten.

Hvad det är skönt att uti aftonstunden,
Se'n solen tyst till andra nejder gått,
Få ensam vandra i den svala lunden
Och om naturens skönhet sjunga smått;
 Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Hur ofta har jag ej i dessa lunder
Der blomman doftade och vakan slog,
Tänkt mina visor om naturens under,
När sångens Genius emot mig lög;
 Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Hur ofta har ej tänkaren problemer
 Af konstig art löst i sin ensamhet,
 Och astronomen skapat teoremer
 Om solen, stjernorna och vår planet!

Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Hur skönt för älskaren, att med sin flicka
 Få ostörd sitta i en blomsterlund,
 När endast qvällens tysta stjernor blicka
 På dem i lifvets skönaste sekund!

Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Hur skönt är det ej för ett krossadt hjerta,
 Ått uti ensamheten blöda få!
 I ensamheten med sin egen smärta
 Det klagar sakta och förblöder då.

Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Hur ofta på mitt rum, när allt var stilla,
 Jag suttit tyst och skrifvit hvad jag tänkt,
 När jag i skogen hörde foglar drilla,
 Och aftonstjernan uppå himlen blänkt!

Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Och hvad jag njöt med alla mina sinnen,
 När jag fick ensam smyga i en vrå
 Och tyst upplifva alla ädla minnen
 Om Sigrid och om hennes himlar blå!

Dock ett jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Den fröjd jag vet, får jag väl knappt tillbaka,
 Då jag har redan smakat den en gång:
 I Carlslund Sigrid dömdes till min maka
 I "enkeleken" med dess muntra språng.

Blott det jag vet,
 Blott det jag vet,
 Mer skönt än ensamhet.

Vi stodo fritt inunder himlatältet
 I queuen af gossar och blondiner små;
 Se'n sprungo vi på Elyseiska fältet
 För fronten fram och tog' hvarandra då.

Den stund jag vet,
 Blott den jag vet,
 Mer skön än ensamhet.

13
Hvad jag sett.

Jag såg min Sigrid uti naturen
Och hennes prakt var en blommas prakt,
Jag henne såg ibland menskodjuren
Utöfva änglarnas milda magt;
Dess godhet flödde
Hvarthelst hon sändes,
Och hjertan glödde
Och hjertan tändes,
Som endast mötte den ljusa blick,
Som ifrån änglar och solar gick.

Jag fann den sköna så blyg på balen
Bland högförnäma koketter små.
Hon kände prakten väl uti salen,
Men ej den håndikt, som föll derpå.
Och skaldens hjerta,
Som det ej rörde,
Dock kände smärta
När han det hörde,
Och luft åt harmen han gaf i sång
Till Sigrids ära, som förr en gång.

Med stål på foten hon flög på isen
 Och seger vann öfver kneckten B.
 Hon erhöll alla de bravoprisen,
 Som hopen muntert utdelade,
 Och nog jag tyckte
 Att det var roligt,
 När Edvard tryckte
 Dess hand förtroligt,
 Och roligast var det nog ändå,
 När han pladask föll med sporrar på.

Jag såg den sköna i sommarsalen,
 I Carlslund var det, en Junidag,
 I paviljongen tog man pokalen
 Och drack den tom i ett andedrag.
 Till hennes ära,
 Som man ej glömde
 För hennes lära,
 Som man berömde
 Och som med seger kring jorden gick
 Förr än man skaperskan känna fick.

Sist såg jag henne uppå en tufva
 I skogen sitta bland buskar små,

Hon tycktes likna en fridens dufva,
Den lilla nymfen med hufva blå:

Jag tog min lyra,

Och på den knäppte

Och i min yra

Ur handen släppte,

När jag såg Sigrid sin Edvard ge,

En stulen kyss under grenarne.

Allt detta såg jag och mycket annat,

Som kunde lockat en sten till dikt,

Men hvad som bäst i mitt minne stannat

Var, när i armodets hem "sin pligt

Hon endast gjorde",

Var, när den sjuka

Hon vänligt sporde —

Sin hand, den mjuka,

Till helsning räckte — om hennes små

Och blicka' tröst med de himlar blå.

Du skulle se hennes ljusblå öga,

När så hon blickar åt någon tröst!

Det är en skymt af det evigt höga,

Om detta paras med hennes bröst!

Ty deri gömmes
 Den rika källa,
 Som aldrig glömmes
 Af de osälla,
 Som fingo smaka dess öfverflöd,
 Som Sigrid sjelfmant och villigt bjöd.

Hvad jag hört.

Ände du hjertat i lunden,
Sigrid, hos skalden en gång,
Hör då, min sköna på stunden
Nu då jag sjunger en sång,
Som jag har lärt af naturen
Och af den ljusblå azuren.

Morgonens täcka gudinna
Baddar i purpur sin hy,
Dimmorna skingras, försvinna,
Jagas af vinden och fly,
Och öfver speglande vatten
Suckar den flyktande natten.

Vindarnes drott i det höga
Löser sin travfare god,
Gyllene fålen, den höga,
Tvådd uti purpur och blod,
Och sedan hastar på färden
Ut i den vaknade världen.

Vågorna blygsamt sig hvälfva,
Lika på leende strand,
Träderna darra och skälfva,
Blommorna rodna ibland
Och se små nattliga djuren
Fly och förbanna naturen.

Luftens bevingade gäster
Jubla af fröjd uti skyn,
Vänta sig yrande fester
Nere vid skogarnes bryn.
Tiden, fast snabb, tyckes stanna,
För att beskåda det granna.

Så var den doftande salen,
Då jag en morgon der satt
Trött efter yrande balen,
Som vi der hade i natt;
O, hvad jag njöt af naturen,
Tyckte mig lyftad ur buren.

Bäst jag der satt på en tufva,
 Stum med min lyra i hand,
 Lyftade rosen sin hufva
 Blygt ifrån kinden i brand,
 Öppnade munnen och sade,
 Som om jag känt henne hade:

"Ser du ej under min hufva,
 Som jag nu lyftade af,
 Sigrid den ömma och ljufva,
 Som dig dess skapare gaf
 För att få se, men ej hinna,
 Sjunga blott, längta och brinna?"

Sippan tog ordet, den lilla,
 Medan hon rodnade smått:
 "Låt dig ej, yngling, förvilla;
 Hvar har hon hufvan med blått?
 Jag är ej ens hennes like
 Här uti skaparens rike."

Brydd jag mig redde att svara
Bägge de blommorna små,
När uti toner så klara
Skogsskalden svarade så:
"Liknar min sång ej i dalen
Sigrids, den skönas, i salen?"

Åter zefirerna kommo,
Druckna af blomsternas doft,
Suckande medan de summo
Hän öfver blommornas stoft:
"Märker du ej hennes anda
Uti Stagnelii Amanda?"

När vi oss lekande rörde
Hän öfver blommornas land,
Skalden sin sköna då hörde
Susa förbi sig ibland,
"Den, som han aldrig fick hinna.
Sucka blott, sjunga och brinna."

Sakta bland darrande bladen
Snart jag ett prassel förnam,
Såg — och fick se Oreaden
Komma ur småskogen fram:
"Är ej den smärta figuren
Min uti vilda naturen?"

Vågen i bäcken derunder
Rullar så sakta mot strand
Mellan två leende lunder.
Blommans förklarade land.
Medan hon suckande säger:
"Min är den barm, som hon eger!"

Solen, nyss vaknad ur drömmen.
Tiga förmådde ej mer,
Tog nu den gyllene tömmen,
Och det bar af i karrier,
Medan hon sad: "Mina lågor
Likna de rika hårvågor."

Himmelen tvådde sin panna
 Uti det strålande blå,
 Närma' sig stället, och stanna',
 Medan hon talade så:
 "Jag, sjelf en bild af det höga,
 Är väl dess ljusblåa öga!"

Nu jag mig redde att lemna
 Stället och vidare gå,
 Medan jag tänkte ej nämna
 Hvad jag här lyssnat uppå,
 Men jag fick se något annat,
 Som i mitt minne har stannat.

Se! vid min fot stod en lilja,
 Vänlig och blyg på sin bädd,
 Henne jag kunde ej skilja —
 Ty som min mö var hon klädd,
 Uti det doftande gröna —
 Från denna jordiska sköna.

Sigrid och solen.

Den som har likhet mest med solen,
 Mer än en docka på en bal,
 Jag sjunga vill vid aftnsolen
 Uti naturens gröna sal.

När mörkret öfver jorden hvilat
 Och sjelf naturen tyckes död,
 Det lifvas när Aurora smilat
 Vid östern, blyg och rosenröd.

Då skälfter böljan af förtjusning
 Och leker uppå blommig strand,
 Och foglarne vid trädens susning
 Sitt ave slå om ljusets land.

Då rodnar liljan uti lunden
Och löfvet darrar på sin gren;
Då öppnar rosen purpurmunden,
Mot sällhet såsom ljuset ren.

I människor och i naturen
Den milda tänder lifvets hopp,
Och endast de dagskygga djuren
Sin mörka kula söka opp.

På samma sätt när Sigrid träder
På trösklen till armodets hem,
Och än på bladbestänkta bräder
När hon med löje rentvår dem.

Då lifvas själen hos den sjuka
Och halfsläckt öga ler igen,
Och hennes arm är stark, den mjuka,
Att ingen titan motstår den.

Och när hon träder ut i lunden
Naturen tyckes mållös stå;
Men muntra barnen få på stunden
Belöning af dess himlar blå.

Sigrid och solen.

Och hvar hon träder ut i verlden
Allt lifvas vid den ädlas blick —
Förutom den förnäma flården,
Som blef ett troll der Sigrid gick.

Azuren, som deruppe prålar,
Är emot hennes ögon natt,
Och samma guld från solen strålar
Har skapar'n i dess lockar satt.

Sigrid i Pålsjö skog.

Der kommer hon, den bleka tärnan,
Som blef min sångmö och mitt allt;
Hon tågar fram så lugnt som stjernan
På himlen uti blå gestalt.

Se, hon har lagt den blåa hufvan
Och bär i dag sin hvita hatt.
Hvad hon är lik den hvita dufvan,
Som nyss i björkens krona satt!

Och hvilken likhet dock med solen
Uti sitt höga majestät,
Och qvällens bleka mö vid polen,
Som tågar fram med lugna fjät!

Se, hur dess ljusa lockar leka
 Och slåss om platsen på dess kind:
 De vilja alla henne smeka,
 Men jagas af den milda vind.

Sigrid i Pålsjö skog.

Se, hur hon framgår mellan träden
 Och ler mot ungdomen så godt,
 Der trasten höjer sina qväden
 Och blomman liksom rodnar smått!

O, finnes det bland stjernors vimmel
 En himmel med ett verkligt namn,
 Så vet jag ock en anad himmel:
 Den är bestämdt i Sigrids famn.

Hvem är, som männ' en gång skall hvila
 Som brudgum i dess ömma famn?
 Likgodt blott skalden först får ila
 Till ro i grafvens tysta hamn.

Dock nej, han måste uppe blifva
 Och be god natt först se'n med mod,
 Och hennes bröllopsversar skriva
 Och pränta dem med eget blod.

Och jag skall se ett yngre slägte
 Uppväxa under hennes vård
 Så skönt, att aldrig Freja väckte
 Dess like i sin kärleksgård.

Och henne sjelf med snö i håren
 Skall jag i ålderdomen se —
 Och minnas än den friska våren,
 Som förr i Carlslund skämtade.

Och först när hon för evigt hvilar
 I ro uti de dödas gård,
 Och jag med sista strofen ilar,
 Sjelf gammal, till dess enkla vård,

Och när jag vid den tysta grafven
Har fält en blomma och en tår,
Jag bugar mig för dödens grafven
Och hem till Sigrids boning går. —

Men hvarför tystna foglar alla,
Som sjöngo så förtvifladt nyss?
Jag hör ej lärkans torner skalla,
Och dufvan får ej mer sin kyss.

Men se, hvad himlens panna strålar
Så ren och hög och blå och klar,
Och Eros kör med gyllne fålar
Der under med sin stolta char.

Och Freja far uti sin snäcka,
Så att det susar i det blå;
Hon tittar stundom på den täcka
Men rodnar utaf blygsel då.

Ju längre fram den sköna lilar
 Blir skuggan mera mild och sval;
 Sitt öga solen icke hvilat
 Och rosen gråter i sin dal.

I Sigrids sängkammare.

Nu är hon framme vid den runden,
 Der bärarn nedsatt har sin tross;
 En vacker rundel uti lunden,
 Der dufvor kyssas, hökar släss.

Sin lilla fot på gräset sträcker
 Den sköna fram i getskinssko,
 Och sjelfva Floras kärlek väcker,
 Som först nu vill på nymfen tro.

Med dubbel fägring lunden prålar
 Och yfves af sitt majestät,
 Och Flora sina blomsterskålar
 Upprullar omkring henne tätt.

Nu hvila ut i denna lunden,
 Ock lek se'n länge med de små!
 Af tusen löfträn sammanbunden,
 Är sommarsolen sval ändå.

Nu är hon frän vid den lunden,
 Der betrunn nedtitt på sin frös;
 En vacker rundtill lunden, och jag
 Der drifvor kassas, hökar, spisar, och jag

Sin hjerta för erbjöd ständigt
 Den sköna frän i getskissko,
 Och själva följde kärlek väckande
 Som förest nu vill på dymlig höst

Med dubbel häring lunden prälar
 Och yves af all musikall,
 Och följ sin blomsterkänslor till
 I spinnlar omkring henne, till höst

I Sigrids sängkammare.

Min blyga sångmö en gång styrde
 Sin kosa ut till diktens lund,
 Och på sin färd en timme hyrde
 Min Sigrids hem en aftonstund.

Och jorden hade somnat roligt,
 Och tyst och stjernklar qvällen var
 Och med små syskonen förtroligt
 Den lilla nymfen somnat har.

Så tyst att flugans flygt kan höras
 Är det i Sigrids jungfrubur,
 Och hennes slummer får ej störas
 För englarne, som stå på lur.

Och der är bädden der hon hvilar
 Uti sin oskulds jungfruhamn,
 Och sömnens gud mot henne smilar
 Och sluter henne i sin famn.

Månn' Freja hemma i sin villa,
 Sin Vingolf, är mer innerlig?
 Hon kan ju himlen sjelf förvilla
 Och locka änglarna till sig!

Se, hur den hvita barmen häfves,
 Vid hvarje hennes andetag,
 Och himlens ädla purpur väfves
 I hennes anlet drag för drag.

Och se, hur purpurläppen myser
 Och reder sig till leende,
 Och himlens dotter ute lyser
 Och tröttnar ej på henne se.

De lockar som fått färg af solen,
 De lösta, kyssa hennes barm,
 Och Eros sitter stum på stolen,
 Och ser på henne kärleksvarm.

Det såg min sångmö, och se'n sakta
 Hon smög sig derifrån på tå,
 Men änglarne som Sigrid vakta
 De blefvo tysta i sin vrå.

Som stullt blicken från det höga,
 Och för dess lilla skåpiska öga,
 För hennes ljusande bebag
 För samma himmelskt sköna flicka,
 Ut ett enda andedrag,
 Mitt andra glas jag vill dricka
 Ut ett enda andedrag.

Sigrids fem skålar.

När ynglingen helt varm får dricka
 Bland glada bröder vid en bål,
 Och dricker hellre för sin flicka
 Än tusen konstners föremål.
 Jag höjer glaset för en annan
 Med ögon blå och sol på pannan.

Mitt första glas jag glädtigt höjer
 För den, som gaf mig sångens magt,
 Och ödmjukt mig i stoftet böjer
 För henne här i Floras prakt.
 En älskare får gerna dricka
 Det första glaset för sin flicka.

Mitt andra glas jag ock vill dricka
 Uti ett enda andedrag,
 För samma himmelskt sköna flicka,
 För hennes tjusande behag
 Och för dess lilla skälmska öga,
 Som stulit blicken från det höga.

Med tredje glaset rörd jag klingar
 För den, som ilar i det blå
 På änglars liljevita vingar
 Från himlens salar till de små,
 De usla i armodets tempel,
 Der nöden trycker hårdt sin stämpel.

Mitt fjerde glas å barnens vägnar
 Jag höjer för en liten en
 Som muntra barnen alltid fägnar,
 Likt solens milda återsken.
 Hon är en sol uti naturen,
 En ängel uppå vingar buren.

Mitt femte glas, af dubbelt värde,
 För den jag höjer, om du hör,
 Som ynglingen och skalden lärde
 Att älska allt, som älskas hör.
 En älskare får gerna dricka
 Det sista glaset för sin flicka.

En morgon i parken.*)

Min Sigrid — lund,
En liten stund

Ditt öga dröja låt

På blomman här,

Som rodnar der,

Som daggen spillt sin gråt

På hennes kropp.

Med nyfödt hopp

Hon ler i all sin ståt,

Som Sigrid ler

När Edvard ser.

Vänd se'n den blick,

Som blomman fick

Af dina himlar blå,

*) Detta och nästföljande stycke äro tvänne af de i Sigriddsångarna upptagna fem dikterna af Edvard.

Från hennes kropp
 Mot solen opp
 Som härlig synes stå
 Vid österns bryn
 Att genom skyn
 Utöfver världen gå:
 Ett majestät
 Med lugna fjät.

Du är dess bild,
 Fast mera mild
 Och mera underbar:
 Hon sänder ljus
 Till jordens grus,
 Men dock en fläck hon här.
 Men du är ren:
 Ett himmelskt sken
 Från Edens sälla da'r;
 Du är ett ljus
 Uti ditt hus.

Och hennes guld,
 O, qvinna huld,
 Ha dina lockar fått.

Din panna är
Som himlen der,
Som nyss Aurora tvätt,
Så ren, så fri,
Som om deri
Det sannas stämpel stått:
En helig lag
Af ädelt slag.

Jag önskade
Dig, qvinna, se
Bland änglarne en gång
I himlens höjd,
Der evig fröjd
Och harpoljud och sång
Hörs dagen om
För hvarje from.
I evigheten lång,
År ljusets zon
De änglars trön.

Men denna trakt
I all sin prakt
En gåfva är af Gud,

Han oss det gaf
Och jord och haf
Och glada foglars ljud
För ringa pris.
På lika vis
Han gaf oss, Herren Gud,
Med gifmild hand
Sitt eget land.

Vi se den prakt,
Som skapar'n lagt
Uti sitt minsta verk,
Och tjasas af
Det han oss gaf
I denna sköna park.
Se liljan blott!
Med ringa lott
Är hon ett mästerverk,
Som oskuld ler
I själen ner.

Tag allt det här,
Som skönast är
Inunder himlen blå,

Och hölj det se'n i
 Med solens sken
 Och blida stjernor små,
 Som sprida ljus
 I armas hus,
 Och det blir Sigrid då,
 Som ren och from
 Till Edvard kom.

Vi se'n i
 Som skapar i
 Och sitt minsta verk
 Och tjansar
 Det barn oss gals
 I dödas sköna park
 Se lifjan blott
 Med riddar löf
 Är hon ett rufst
 Som eskuld för
 I själen

Tag all det barn
 Som sköpa
 Innder hunden

Freja och Venus.

De stjernor låga
På himlens båga
I tusental,
I tysta qvällen,
På himlapellen,
I rymlig sal!

Jag skall en fråga
Till Venus våga,
Som ser min mö.
Nog känner stjernan
Den bleka tärnan,
Hvars hy är snö.

"God afton stjerna!
Hur mår min tärna,
Min sköna vän?" —
"Din sköna tärna
Jag ville gerna
Ge djefvulen!"

Hon älskar världen, —
Men icke flärden; —
Se der mitt skäl,
Jag kunde meja
Den "lilla Freja"
Med kropp och själ!

När sina blickar
Hon uppåt skickar, —
Jag blygas får!
Jag kan ej mäta
Mig då, och träta
Jag ock försmår.

Derför det bästa
Man med "sin nästa"
Här göra kan,
Är ju att låta
En värld begråta
Det lif, som svann."

Så sade stjernan
Om Sigrid, tärnan,
Min lilja blek.
Hon tycktes sluka
Sin afundsjuka,
När vred jag skrek:

"Drag bort i fjerran,
Och säg till Herran
Din mening god!
Men mins, att denne
Just skapat henne
Af snö och blod!

Den ädla själen
Som hjälper trälen
Förutan knot,
Är af den handen,
Som tände branden
I solens klot.

Sin egen ängel
På liljestängel
Han mördar ej.
Hvarför då tända
Dess lif och sända
Det hit! — O nej!"

Jag detta sade,
Och Venus hade
Ej svar att ge.
Hon drog åt nordn
Vid sista orden,
Bak skyarne.

Se'n svann hon saktat
 Bland dem som vaktat
 Den högstes tron. —
 Den bleka tärnan
 Var mer än stjernan
 I ljusets zon!

Hvad sägs i himlen om oss två?

Vid randen af en silfversky
 Satt qvällens blyga mö och blänkte
 Och silfret ut i rymden stänkte
 Och gjorde jorden liksom ny.

Den purpurstänкта molnens här
 Sig solade i qvällens lågor
 Och gjorde himlen tusen frågor
 Om skönheten och prakten der.

Då satt jag med min bleka mö
 Förvirrad smått i aftonstunden
 Och Amor sjelf låg tyst och bunden
 Vid hennes barm, så hvit som snö.

Men pilten snart blef trött att så
 I hennes sköte ostörd ligga
 Och ohörd vid dess fötter tigga
 En blick af hennes ögon blå.

Då tog den bytingen i hand
 Sitt koger och sin lilla båga
 Och gjorde henne än en fråga —
 Och sköt se'n hennes bröst i brand.

Och flickan märkte ej sitt sår,
 Förr'n det begynte häftigt svida
 Och Amor sjelf begynte rida
 På stjernans glans i lundens snår.

Då tryckte jag liksom på lek
 En liten kyss på rosenmunden;
 Och flickan svarade på stunden
 Med tystnad blott och vänligt smek.

Och snart från hennes läppars par
 Har jag ett dussin kyssar röfvat,
 Och uti paradiset ströfvat;
 Jag drömde, fast jag vaken var.

Sist tog hon ord och frågte så
 Den blyga mön på himlens båga:
 "Förlåt en liten enkel fråga:
 Hvad sägs i himlen om oss två?"

Och qvällens stjerna från sin rand
 Af silfvermolnet hördes svara:
 "Jo, änglarne de fröjdas bara
 Och döden — snyftar högt ibland."

48

Vid insjön.

Kom, sitt vid brädden af den våg,
Som lyfts af blånad sjö,
Du lilla, som jag alltid såg
Som en vestalisk mö;
Följ mig, som förr, uppå mitt tåg
Bort till den gröna ö,
Dit jag begifvit mig ibland
Vid aftonstjernans brand,
Så ska' vi gå
Bland blommor små
Och fogelsånger höra på,
Gå hand i hand .
På insjöns täcka strand;
Men skynda då,
Jag väntar så!
O, låt mig ligga vid din mund
Och drömma bort en stund!

Stig vackert ned uti min båt,
 Och sitt i aktern der,
 Att jag får se all den granmlåt
 Som ditt anlete bär,
 Var icke rädd, du blir ej våt,
 Nyttjrad båten är.
 Sitt ned och fäst din lilla hatt
 Me'n jag får åran fatt.

Arbeta nu,

Min arm, och du,

Som le och skämta kan ännu

Stäm upp i natt

Ditt löje och ditt skratt. —

Men söta du,

Du rodnar ju?

Min sköna, se ej på mig så,

Ty jag blir tokig då.

Delfiner plaska kring vår båt,
 Sirener äfvenså;
 De hoppa kring vår gröna båt,
 Och le och skjuta på,
 De hjälpa mig på munter stråt,
 Att klyfva ytan blå.
 Jag känner lätt de små igen,
 Hos Bellman, sångaren.

Nu sjung en sång,
 Men icke lång,
 Vid aftonstjernans stilla gång;
 Min lilla vän,
 Sjung, sjung om kärleken,
 Min älsklingssång
 Du lärt en gång,
 Låt mig få höra den i qväll,
 Du gör mig dubbelt säll.

Se, solen redan sjunkit ned
 Bak skogens högsta topp,
 Och kastar ännu der på sned
 Sitt trötta öga opp.
 Jag såg helt nyss Cupido red
 På hennes strålars topp
 I full karrier med pil i hand,
 Och sigtade ibland;
 Den bytingen
 Tog bågen se'n
 Och skulle skjutit re'n
 Ditt bröst i brand,
 Ja just på denna strand,
 Men jag alle'n
 Stod vid en en
 Och såg det och emellan gick
 Och, Gud! jag pilen fick.

Hur qvällen skymmer mer och mer
Och stjernor tändas re'n!
Se, hur den lilla mot oss ler
Der bakom tallens gren.
Fast det blir mörkt jag vägen ser,
Ty du, det klara sken
Som tändes ofvan skyn en gång
Om dagen, natten lång

Bäst visar mig

Min sökta stig

Till himlar, allt och dig

Den, som din sång

Har hört en enda gång

Så underlig,

Evinnerlig

Vill lyssna än se'n tonen dött

I fjerran, som du födt.

Nu landa vi på blommig strand

I holmens armar blå;

Tyst gå vi sedan hand i hand

Bland vårens döttrar små;

Vi gå på sippans fosterland

Och trastar höra på;

De slå ännu i qvällens stund

I denna täcka lund.

Gif mig din hand
 Och stig i land,
 På denna täcka strand,
 Och gör en rund,
 Om blott en kort sekund,
 I Floras land
 Med kärleksband!
 Se'n med min mun emot din mund
 Jag drömmer bort en stund.

I väntan.

Hvad det är skönt att i naturens sköte,
Se'n solen sjunkit uti hafvet ned,
Gå muntert till sin sköna flickas möte
I qvällens underfulla tysta fred!
Ja kom, min tärna,
Du ädla stjerna,
Och låt mig trycka
Min högsta lycka,
Mitt allt på jorden, uti min famn
Och låt mig stamma ditt ljufva namn!
Min flicka, kom! Med dessa sköna ställen
Du är förtrogen — så är äfven jag —
Der blomman ler och rodnar uti qvällen,
På samma sätt som du, med blygt behag.
Du dessa känner
Som barndomsvänner,
Ditt namn de hviska
De träden friska
Der löfvet darrar uppå sin gren;
Ditt namn de kunna för länge se'n.

Hvad det är skönt att sitta här i lunden
 Med lockigt hufvud lutadt mot min arm,
 Och glömma allt, förutom den sekunden
 Då första kärleken med låga varm

Gick ut i världen

Och strax på färden

Fann hvad hon sökte,

Och blott förökte

Det unga hjertat med fröjd och ro
 Och evig sällhet och upplyft tro!

Ja, om jag kunde i det höga vida
 Liksom en fogel flyga i det blå,
 Jag längtade dock ändå till din sida
 Från himlens prakt och alla änglar små:

Med sänkta vingen

Från fria tingen

Jag skulle hasta,

Och genast kasta

Mig i din famn och berusas der

Mer skönt än uppe bland änglars här.

Så kom, min mö! Snart tiden är förliden —
 Men hvad min oro den är ljuf ändå!

Och solen re'n till andra verldar skriden
 Och klara stjernor tändas i det blå.

Hon kommer icke

Hur jag än blicke,

Min sköna tärna,

Lik qvällens stjerna!

Jo, se, der kommer hon på en stig, —

O, hulda, nu får jag kyssa dig!

Söndagsaftonen.

Kom nu, min lilla sköna,
Och sätt dig vackert ned
På tufvan i den gröna
Lunden der blomman spred
Nyss sina ljufva ångor,
Och fogeln lärde mig sina sånger,
Så skall jag sjunga här
Allt det som skönast är!

Foglarne musicera
Glädtigt i löfvens skygd,
Flickorna promenera
På blommans fosterbygd
Re'n i den stilla qvällen
Med unga drängen och med gesällen;
Då de här möttes nyss,
Stulo de hvar sin kyss.

Se, hur de dansa redan
 Nere på randig slätt,
 Se, hur de smyga sedan,
 Flickorna, undan lätt
 Nere i dalens sköte,
 Der de med älskarn stämt sitt möte —
 Möte i dalens skygd
 På blommans fosterbygd!

Blommorna sina knoppar
 Sluta vid daggens tår,
 Qvittrande sparfven hoppar
 Bland björkens gröna hår;
 Häggar, syrener sända,
 Blomstrande, ångor som nog ä' kända,
 Min Sigrids anda nyss
 Røjdes i vindens kyss.

Sjungen, I byggdens tärnor,
 Som hon med hufva blå,
 Dansen som himlens stjernor
 I etersalar blå;
 Sofven se'n lugnt och roligt,
 Drömmen om änglarne små förtroligt,
 Och leken med de små,
 Som hon med hufva blå!

En afton på landet.

Kom i den svärmande
 Qvällen hit ut,
 Yngling, vid larmande
 Bäckens och njut
 Här af den härmande
 Skönheten, njut!
 Tyst skall jag sitta på hällen
 Och för dig spela i qvällen.

Hör du de susande
 Björkarnas sång,
 Hör du de brusande
 Bäckarnes språng,
 Ser du de tjusande
 Tärnornas gång
 Nere i dalen den gröna,
 Eller du ser blott din sköna?

Ser du det simmande
Molnet, som far
Hän öfver glimmande
Viken så klar?
Hör du den stimmade
Ungdom som har
Lockat den landtliga sköna
Ut i det doftande gröna?

Se på den strålände
Solen, som står
Sjunken bak prålände
Lundar och snår,
Ännu bestrålände
Nejden — och går
Tyst till sin nattliga bana
Höjande åter sin fana!

Allt är så stilla i
Qväll, som du ser,
Foglarne drilla i
Träden ej mer,
Daggtårar trilla i
Skymningen ner
Svalt öfver blommornas knoppar;
Grodan vid fötterna hoppar.

Fiskarne spritta i
 Glimmande bäck,
 Foglarne sitta i
 Doftande häck
 Tysta och stilla i
 Lunden så täck,
 Lunden, som suckar och smeker
 Och för din älskade leker.

Soluppgången.

Hvad fröjd uti naturen
I denna morgonstund!

Hvad sällhet bland små djuren
I sommar'ns gröna lund!

Hur blyg Aurora blickar
Och rosenröd från skyn
Och sitt "god morgon!" skickar
Till oss från österns bryn!

Och solens gyllne fåle
Drar upp sitt majestät!
Och hennes första stråle
På jorden kastar rät.

Nu slockna alla stjernor
 Och månens bleka bloss!
 Och bygdens änglatärnor
 Med första strålen slåss.

Och orren muntert spelar
 I ekens gröna topp;
 I eternas sal jag delar
 En uppskrämd fogeltropp.

Och lärkan far åt höjden
 Och sjunger i det blå.
 Att tårbemängda fröjden
 Kan dock beprisas så!

Och skogens åbor alla
 Sitt äve stämma opp,
 Och ljufva toner skalla
 Från hvarje grönklädd topp.

Och blomman blygt sitt öga
 Mot himlen öppnat har,
 Och fallen från det höga,
 Än daggen ligger qvar.

Och se hvad lunden prålar
 Liksom ett paradys,
 Och solens gyllne strålar
 Med blomman ha kurtis!

De deras hufvor smeka
 Och kyssa deras tår,
 Och muntert med dem leka
 Som vi i barnaår.

Och tåren sköljs af kinden
 Och trädens gröna hår,
 Och göken gal i linden —
 Och jag mot hemmet går.

Trasten.

En trast i nordanskog
En morgon sjöng och slog
Naturens skönhet för sin älskarinna,
Auroras kinder små
Re'n glödde högre då
Och liksom solen sjelf begynte brinna.
Han sjöng
Så ung,
Den skogens lille sångarkung.

En trast i nordanskog
För makan hänryckt slog,
Och tusen ekon hördes uti skogen:
"Hur lycklig den som får
I skogen sjunga vår
Och kärlek blott för älskarinnan trogen!
Min fröjd,
Så röjd,
Är re'n som den från ljusets höjd.

I höga blåa skyn
 Jag skymtar skogens bryn
 Och tänker genast då på makan lilla;
 Och vingen sänker jag
 Med några lätta slag —
 Och strax är jag tillbaka hos min lilla.
 För mig,
 För dig,
 Hvad skogen dock är innerlig!"

Och makan hörde det
 Och rörde vingen lätt
 Och flög från honom genast bort i alen.
 Der sjön den lilla så,
 Och tyst han hörde på
 Uti den gröna strålomhöljda salen:
 "Min vän,
 Igen
 Du väcker fröjd i himmelen!"

Till vårsolen.

Renaste flamma!
 Ännu densamma
 Som då du tändes af osynlig hand;
 Strålande stjerna,
 Stjernornas stjerna,
 Säg mig, när tändes din eviga brand?
 Hvem gaf dig herskarens välde
 Och i det höga dig stälde?
 Verldarnes öga,
 Drott i det höga,
 Bleknar då aldrig din gyllene hy?
 Blir du densamma,
 Himmelska flamma,
 Alltid: hvar morgon för människan ny?
 Jorden du värmer, belyser,
 Hjertat du eldar, som fryser,

När får du hvila,
När skall du ila,
Trött af din färd i det eviga blå
Hem till din gode
Skapare? Stode
Verlden likväl om du flyktade så?
Skulle då verldarne ramla
Och efter ledare famla?
Blott dina blickar,
Som du hit skickar,
Elda hvar hjerta och lifva hvar själ.
Slafven i buren,
Sämre än djuren,
Känner dock verldarnes drottning likväl.
Jollrande barnet, som leker,
Känner den ädla, som smeker.
Heliga flamma,
Blif då densamma,
Evigt densamma, som skaptes en gång!
Höj då din fana
Högt på din bana,
Och i ditt lopp tag den dödliges sång!
Och då jag hvilar i mullen,
Kasta en blick uppå kullen!

Den öfvergifne.

Nü nalkas qvällen, dagen slutar,
Vestern i blod är klädd,
Blomman sitt lilla hufvud lutar
Ned i mossans bädd
Och somnar lugnt och stilla,
Liksom min Sigrid lilla.

Rodnande solen liksom skickar
Blygt med en stråle matt
Afskedet re'n, och vänligt nickar
Åt en anad natt,
Som ifrån gudars boning
Kommer med frid, försoning.

Dagen sin älskarinna sluter
Tyst i sin svala famn,
Och öfver lunden purpur gjuter,
Lunden med Sigrids namn.
Och Cupidoner fara
På sina ströftåg bara.

Hvarför, Cupido, hjertat tände
 Du oförsynt på mig,
 Då du ett föremål mig sände,
 Som hjertat blott med dig
 Delat. Ack ingen annan
 Kyst har den ädla pannan!

Här har den lilla gått så ofta
 Ensam i qvällens stund,
 Tjusats af blommorna som dofta
 Vid hennes tysta rund,
 Och jag har följt den sköna
 Med tanken i det gröna!

Hvar är hon nu den lilla sköna
 Nymfen från änglars land?
 Svaren mig nu, I lunder gröna
 Och du elfvens strand;
 Säg mig, du blyga stjerna,
 Hvar såg du sist min tärna?

Fråga ej mera, arma hjerta,
 Skogen ger intet svar;
 Fråga det skedda utan smärta
 Hvad du varit har.
 Sält när man här dig tände,
 Lyckligt om du — förbrände.

Min lilla kjusa.

Jag vet en dal, der vindar susa,
 Men mildt som vårens vestanfläckt,
 Och denna dalen är min kjusa,
 Som nu står klädd i högtidsdrägt.

Och jag är fri; jag har min hydda
 Uppå en klippa ofvanför;
 Den står dock lugn, ty björkar skydda
 För stormar, som jag endast hör,

Med solen här jag glad uppstiger
 Om sommaren hvar morgon skön;
 Jag suckar, brinner, tåras, tiger
 När fogeln gör sin morgonbön.

Den lilla bäcken, som derunder
Emellan skären rasat nyss.
Han tystnar med sitt larm och dunder,
För att på denna hymn få lyss.

Han bryter morgonsolens strålar,
Det gyllne stänk från österns bryn,
Och i hans djup min hydda prälar
Med mossigt tak, som sedd från skyn.

Mitt slott är denna låga hydda,
Med envåldsherskaren uppå;
De höga män, som mig beskydda,
De äro endast änglar små.

De söfva mig med rena händer
Hvar afton i en ljuflig blund;
På paradiset's gyllne stränder
Jag vandrar uti Edens lund.

Jag bor ej ensam här i skogen ;
Jag har hos mig min flicka kär,
Hon är så skön, så huld, så trogen
Som någon liten ängel är.

Visst enkom skapad att förtjusa
Den lilla vårligheten är.
Är jag ej lycklig i min kjusa
Vid sidan om min flicka kär?

Njut!*)

Njut, yngling, af det korta lifvet,
Som här i verlden blef dig gifvet!
Väl är det icke alltid blifvet
För dig ett rosigt paradiset,
Men dock du kan på många vis
Och för ett ringa, ringa pris
 Af sällhet domna
 En ljuf sekund,
 Och roligt somna
 I Edens lund;
Dock aldrig! broder, vid fyllda glasen
Och sällan, sällan uppå kalasen.

Gå ut uti naturens lunder
En morgonstund och se hans under,
När lilla blomman ler inunder

*) Skrifvit i Pälsjö skog en sommarmorgon.

Den silfverklara daggens gråt
 Och liksom yfves af sin ståt,
 Hör foglars och Zefirers låt
 I trädens toppar
 Med smycken på,
 Der sparfven hoppar
 Och qvittrar så,
 Då skall du känna dig lyft på stunden
 Från grusets sköte till gudalunden.

Se, morgonsolens strålar glimma
 Igenom rosenfärgad dimma
 På sjön der tusen fiskar stimma
 Och spritta öfver ytan opp;
 Och se, i bokens högsta topp
 Der sitter glad en sångartropp,
 Som sjunger våren
 Så innerlig,
 Att sjelfva tåren
 Vill blanda sig
 Med känslor, väckta utaf naturen.
 Och skogens skald uppå vingar buren.

Och sätt dig här i täcka dalen,
 Den strålomgjutna sommarsalen,
 Och hör en stund på näktergalen,

Som nu sin lyra börjar slå!
 Nu tystna skogens barder små,
 För att den store höra på;
 Af afundssjuka
 Det kanske är,
 Att stumt de sluka
 Hans sång så der.
 Den ende, som ännu rör sin tunga
 Är trasten, som sjelf kan vackert sjunga.

Och förr'n du sedan hemåt vänder
 Från skönhetens och sångens länder
 Med blommor uti dina händer,
 Så stig på skogens kullar opp
 Och se hur solen i sitt lopp
 I sundet tvär sin gyllne kropp:
 Dess strålar brytas
 På tusen sätt
 Och se'n förbytas
 På blommans slätt
 Till purpurstänk, som kring blomman höljes,
 Och daggens tår ifrån kinden sköljes.

På samma sätt i qvällens stunder
 Du njuta kan naturens under
 Der ute i de svala lunder,

Som le i aftonsolens prakt.
 Der har gudinnan Flora lagt
 Det skönsta af sin skaparmagt:

Dess döttrar pråla

Af tusen slag

Och lunden måla

Med blygt behag,

Och du får dricka dess ljufva ångor,
 Af fläkten burna, vid fogelsånger.

Dock går du ut i aftonstunden

Till denna Elyseiska lunden,

Som är med lifvets kärlek bunden,

Så tag din flicka med dig då;

Du eljes kan bland blommor små

Bli hänryckt och förstenad stå

Der hela natten

Till sol'n, min vän,

Ur sundets vatten

Du ser igen;

Men har du med dig din mö så trogen
 Naturen håller dig ej i skogen.

Öfver en sofvande flicka.

Slumrande oskuld, du sköna,
Säg mig, hvad småler du åt?
Liljan, som gror i det gröna,
Vattnad af änglarnas gråt?

Bild af det himmelska rena —
Oskuldens tror jag det är —.
Känner du tvenne? Den ena
Har du på kinderna der.

Eller du drömmer dig vara,
Prisad för oskuld och dygd,
Re'n ibland änglarnas skara
Under den eviges skygd?

Heliga varelse, hvilade
Lugnt då i tjusande dröm!
Stunderna hastigt bortila
Efter hvarandra i ström.

Lugnet och glädjen och friden
Följe dig, himmelska vän,
Evig, som solen i tiden
Följs af planeterna än!

Men då du drömmar och vaknar,
Jagad från himmelens prakt,
Säg, om du då icke saknar
Änglarnas tjusande magt?

Icke, ty skaparen lade
Mildt i ditt heliga bröst
Änglarnas renhet och sade:
"Tag detta, jorden till tröst!"

Älskaren vid sin flickas bår.

Heliga varelse, hvilat du här,
Ryckt från din älskares sida?
När får jag följa dig, älskade, när,
När får jag slippa att lida?

Mild vid den eviges strålande tron
Sitter du nu i det höga,
Leker med änglar i gyllene zon,
Bryr dig om världen så föga!

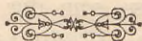
Sänd dock en blick från ditt himmelska blå,
Till mig en gång i min smärta;
Sänd den en kyss, som dig älskade så,
Den, som du skänkte ditt hjerta!

Smyg dig på drömmarnes nattliga väg
Tyst till mitt sorgliga läger
Ofta, och mildt till den drömmande säg
Att han sin Selma än eger!

Torka på älskarens kinder den tår,
Som från hans öga här rinner;
Gjut någon balsam i blödande sår
Innan du evigt försvinner!

Eller min smärta fördubbla än mer,
Att jag den icke kan bära!
Sänd se'n en ängel från himmelen ner
Som kan mig föra dig nära! —

Nu skall jag smyga mig tyst från din bår,
Eljes jag stör väl din slummer,
Tro att min Selma jag råka än får,
När min befrielse kommer.

Min flicka.

Skämta med min sköna flicka,*)
Och på hennes ögon blicka,
Lika himmelens azur,
Och besök den milda, sköna
Uti lekar i det gröna,
Men ej i dess jungfrubur!

Famna henne uppå balen,
Kyss den sköna uti salen,
Medan dansen hvilar sig,
Och du finner det är roligt. —
Men gå icke hem förtroligt
Till den kyska — fråga mig!

Väl hon spåras uti solen,
Och hon strålar öfver polen
I en stilla vinterqväll;
Men hon kunde mig ej tjusa,
Ej min lugna själ berusa
Förr än härförliden qväll.

*) Man märke, att det ej är förf. som talar.

Först hon kom med hvita hatten,
Liksom Venus uti natten,
Och jag knappt på henne såg.
Sedan kom hon till mig ofta,
Och jag kände rosor dofta
På min bädd, der sjuk jag låg.

Frisk jag blef, och hela dagen
Följde hon, af fröjd betagen,
Jollrande invid min arm,
Men mitt hjerta ej hon tände,
Ingen låga ännu brände
I min ungdomsfriska barm.

Fast min lilla sköna tärna
Liknade en morgonstjerna
Som i dagen lysa vill,
Dock alltjemt det samma hände:
Kärleken jag dunkelt kände,
Visste knappt, om den fans till.

Våren kom, och det blef soligt
Ute, och vi hade roligt
Mången gång bland blommor små,

Men dock samma köld i barmen
Kände jag, fast mjuka armen
Stundom jag fick hvila på.

Hösten kom, och stormen grydde;
Till min sköna då jag flydde,
Längtande en kuslig qväll;
Men, o himmel, hvilket under,
Hvilka himmelska sekunder,
Hvilken oförgätlig qväll!

Oftast klädd som en furstinna
Hade jag sett denna qvinna
Endast som i poesi,
Sett, och isats af det granna,
Men det enkla och det sanna
Fann jag aldrig deruti.

Nu i enkla, röda kjolen,
Lik en blomma född af solen,
Syntes hon mig dubbelt skön,
Syntes såsom Sigrid syntes
Skalden, när hans sång begyntes
Uti Carlslund, som var grön.

Kärleken i hast jag kände:
Hon mitt hjerta evigt tände
Med sitt tjusande behag.
Nu jag längtar och jag brinner
Hvarje dag, som trögt försvinner,
Förr'n jag råkar henne, jag.

Fråga till aftonstjernan.

”**D**u strålande stjerna,
Säg, ser du min tärna,
Du himmelska, du?
Säg, ser du den sköna
På jorden den gröna
I sömnen ännu?”

Så frågte jag stjernan,
Den himmelska tärnan,
Der ensam jag satt
På mossiga hällen
I kyliga qvällen —
Dock nej, det var natt.

”Jo,” svarade stjernan,
”Den jordiska tärnan
Hon slumrar i ro:
Af änglar hon söfdes,
Och dertill behöfdes
En oskyldig tro.”

Till en fogel.

God dag, Aurora! Välkommen, tärna
Med rosenkinder och liljehy!
För dig sig gömde den sista stjerna
Nyss på en kant af en silfversky.
Och lif och tjusning
Och säll berusning
Du väckte strax vid din första ljusning.

Hör, orren spelar så qvickt i träden,
Ekorren hoppar från gren till gren,
Och luften skallrar af glada qväden
Och etern strålar så klar och re'n,
Men på den båga
Der molnen tåga
Du stänkte vänligt din ädla låga.

Den lilla finken han lyfter vingen
 Och börjar sjunga uti det blå;
 Sin sällhet ibland de fria tingen
 Den glada sångaren sjunger så.

Hvad vållar fröjden,

Att hon i höjden

Så prisar tårbemängda fröjden?

Jo, makan sitter i närmsta lunden,
 Hans lilla maka, i rönnens topp,
 Och därför sjunger han så i runden
 För henne hänryckt sitt glada hopp.

Och nyss i lunden

Var han dock bunden

Af kyssen, kärleken, lifssekunden!

Ja, sjung du fogel, du glada lilla
 Din ljufva sällhet i eterns sal,
 Rör glada tungan, låt tonen drilla
 Och fylla rymden från dal till dal!

Der aspar susa

Och bäckar brusa

Kan du dock, fogel, mig mest förtjusa.

En måndag i Carslund.

(Till Fröken Ida P.)

”**D**ig jag sjunger en sång”
Du näst ädlaste mö,
Som blef skapad en gång
Utaf blod och af snö.
Tag min visa emot,
Som jag sjunger dig här,
Med ett leende knot,
Som en svaghet blott är!

Det var måndag en gång
Och i Carslund jag var,
Och vid foglarnes sång
Satt jag lyssnande kvar
Mellan björkar och al
Med min lyra i hand,
Och i sommarens sal
Jag den rörde ibland.

Men en lekande vind
 Kom förbi der jag satt,
 Och så lätt som en hind
 (Hon bar med sig ett skratt
 Af en oskyldig själ)
 Var hon borta igen;
 Men jag kände likväl
 Lilla Ida i den.

Då jag stälde min gång
 Öfver gångar och plan,
 Och vid foglarnes sång,
 Såsom förr jag var van,
 Gick jag tigande kring
 Öfver blommor och blad,
 Och af älfvor en ring
 Fann jag här och der glad.

Paviljongen i dag,
 Såsom vanligast är,
 Log af fröjd och behag,
 Ty de många, som der
 Hade satt sig en stund
 Voro skönheter små.
 Som en ljuflig sekund
 Önskat hvila sig då.

Och de skämtade smått,
Dessa blondiner små,
Och de logo så godt
Mot hvarandra också;
Och de män, som sin färd
Hade stält dit i dag,
Voro männer af verd
Med den hyfsades drag.

Der jag satt mig på stol'n
Satt en fogel och qvad,
Och den strålände sol'n
Såg till mig genom blad
Från en doftande alm,
Som bar krona så grann;
Och i Junidags-qvalm
Körde Eros i spann.

Vid de målade bord
Under trädenas skygd
Hördes löje och ord
Bära stämpel af dygd!
Denna plats är mig kär,
Ty jag hört der en gång
Sigrid sjungas, just der,
I min sannaste sång.

Och i lunden bredvid
Som i solljuset log,
Var den djupaste frid,
Om jag ej mig bedrog.
Här de spelade krock,
Några skönheter små,
Och af ungdom en flock
Såg med tjusning uppå.

Mången rundel var gjord
Uti lunden, en ring.
I dess midt fans ett bord
Och små bänkar omkring.
Här de suto i grupp
Med en virknål i hand,
Och en sångaretrupp
Lät sig höra ibland.

Och jag gick på en gång
I den tjusande lund
Vid små bardernas sång
Uti björkarnes rund, —
Då jag hörde igen
Idas klingande skratt;
Endast Sigrids jag än
Hört så mildt och så gladt.

Och jag stanna' en stund
 Ibland blommorna små
 För att tyst en sekund
 Få betrakta de små;
 Och jag såg Ida P.
 Och jag såg Sigrid S.
 Fröken R., och de tre
 Jag nog minnes se'n dess.

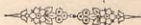
"Sigrids skald, kommer du,"
 Sade Ida och log
 (Sigrid rodnade här
 Och på smilbandet drog),
 "Han skall sjunga en stund
 I vårt glädtiga lag,
 Här i trädens förbund,
 Om jag önskar det, jag."

Mins du detta ännu,
 Du okonstlade själ,
 Lilla Ida och du
 Som jag kämmer så väl,
 Sköna Sigrid? Du har
 Samma namn som min mö,
 Och din liljehy var,
 Säsom hennes, af snö.

Att jag sjöng ej för er,
Som I saden, en sång
Väl I minnens, men mer
Jag dock skref denna gång
Än jag gjort på en dag
I min skönaste stund,
Då min lyra slog slag
I den täckaste lund.

Tack för vinet jag fick
Af din snöhvita hand
Och för blicken, som gick
Från ditt öga ibland!
Tack för blicken, som log
När min visa du rönt,
För det loford, som dog
I mitt öra så skönt! —

Väx nu, Hebe så god,
Som en ros i sin knopp.
Och låt dygd bli ditt mod
Såsom förr och ditt hopp!
I ditt sjuttonde år
Du är ung, du är skön:
Låt föraktet, du vår,
Blifva hycklarens lön!

En sommarmorgon i skogen.

Hvad skönhet i doftande skogen,
I Floras beskuggade dal!
Naturen hon kläder dock trogen
I blommornas fädernedal
Sin skönhet kring land och kring vatten
Och jagar den sorgliga natten!

Hör, hvilka gudomliga qväden
Från skogens bevingade bard!
Och ekona darra i träden
I skaparens vaknade verld,
Och orren han spelar i eken
Och lockar sin maka till leken.

Och dufvorna kyssas i-dalen
Och lärkorna sjunga i skyn,
Och göken han gal uti alen
Långt borta vid hagarnas bryn,
Och gladt mellan yfviga toppar
Den lekande solstrålen hoppar.

Och ljummade luften han leker,
 Till blomman bär fjärilens kyss
 Och deras små hufvuden smeker
 Och se'n liksom stannar att lyss;
 Och blommorna öppna sitt öga
 Och le mot det strålande höga.

Och korna och oxar och qvigor
 Formeras till troppar i tåg
 Af bygdens barfotade pigor,
 Som sjunga så muntra i håg.
 En qviga har bräde på pannan
 Och fängslade ben har en annan.

Men solen re'n börjar att sticka,
 Nu hunnen om topparne opp,
 Och flugorna äro så qvicka
 Och bromsen har brådt i sitt lopp.
 Så låtom oss ila på stunden
 Och söka oss skugga i lunden!

Höstsång.

Se vågen tumlar emot stranden,
Och täcket är så grått,
Och himlen mulen är vid randen
Och gråter redan smått,
Se hur de tunga molnen tåga
Och äntra himlens vida båga!

Den gröna vass med bruna toppar
Orolig tyckes stå,
Och pipande gråsparfven hoppar
Emellan glesa strå;
Och hvad de gula löfven falla
Från moderns skygd till jorden alla!

Hvad ångor från potatislanden
Och stackadt klöfverhö!
Och blomman enslig står vid stranden
Liksom beredd att dö:
Den lilla blyga mön af solen
Har spelat ut den sista rolen.

Hur sorglig ängen att beskåda
 Med sina vissna strån,
 Och skyarne, som tycks bebåda
 Från himlen snart ett dån!
 Och hör hur rysligt hafvet ryter!
 När rofvet, piskadt nog, uppflyter!

Vildgässen öfvergifva Norden —
 Der kommer re'n en tropp!
 De klaga . . . jag förstår ej orden,
 Nog af, de bryta opp
 Från våra skumbekrönte stränder
 Till andra soligare länder.

Hvem visar dem i rymden vägen
 Till deras vinterland,
 Och se'n om våren återvägen
 Till deras fosterland?
 Man gissat har, att det är solen
 Och jordens attraktion vid polen.

92

Elfkarleby.

hvilken stolt och härlig syn

Ditt öga skåda kan,

När du här står, på väg mot skyn,

Och ser på elfven ned!

Minsann

Han är så vred,

Att skogens sus

Ej höres för hans dofva brus.

Han ryter än vid klippans fot

Fast slungad från dess topp;

Men klippan gäckar dock hans hot

Och ser föraktligt på

Hans hopp

Från fjellar grå:

Uti sitt fall

Han dock mot klippan brottas skall.

Han fradgar utaf raseri
 Och vältrar tusen klot,
 Som rycktes lösa förr än vi
 Påtänktes ens en gång,

Om hot
 Är blott hans sång,
 Här uppe vild
 Är han dock nere from och mild

Och Carl den gamles jättebro
 Han piskar dugtigt på;
 Men pelarne stå lungt i ro
 Och akta ej hans slag.

"Gå på
 Med raska tag,
 Om tusen år
 Som nu du för oss buga får!"

Men ila glad, du Dalaelf,
 Till andra nejder hän!
 Du eljes trötta skall dig sjelf
 Och domna innan kort.

Se, trän
 Dig möta fort
 Och spegla sig
 Uti sitt djup och älska dig.

101

Skäralid.

I denna täcka dal
Är skuggan mild och sval
Inunder björk och al;
Och bergen stå
Med björkar på
Och höja då
Sin hjessa opp
Mot himlens topp.

Hur skön är hvarje vik
Och hvarje blomma rik;
Det finnes ej en flik
Som sorglig är:
En blomsterhär
Fins uppställd der
I ljuft behag
En sommardag.

Och dufvan kuttrar der,
 Och uti ömt besvär,
 Hon smeker maken kär.

De bygga bo
 I frid och ro;
 Och gräsen gro
 Kring deras hus
 Vid bäckens brus.

Med höga, lätta språng
 Rådjuren ha sin gång
 På klippornas utsprång:

De ila opp
 På klippans topp,
 Och se sin kropp
 Så härlig stå
 I vågen blå.

Och träden likaså,
 Med stolta kronor på
 Se ock i vågen blå

Sin gröna bild.
 Och blomman vild —
 En himmelsk bild —
 Hon andas doft
 I guldren luft. —

Min penna är för svag,
Att ge åt taflan drag
Med tjusande behag;
Men om min sång —
Ej skön, ej lång —
När dit en gång
Tag den dock mot
Med ringa knot!

Skåne.

Hvad rika sädesfält
Der blodet fordom rann
Har skördgudinnan stält
Till Sveriges skördeman!
• Der blodet fordom flöt
Och bonden sina suckar göt
Nu kallas "Sveriges sädesbod."

Ja se, hvad Frej är god!
Utaf hans gyllne hand,
Som fordom uti blod
Sig tvådde ren ibland,
Får säden rikt sitt gull,
Och bonden får sin lada full
Och ändå stackar vid sin gård.

Du Sveriges skafferi,
På höga anor rikt,
Du jemt skall älskadt bli
Och alltid bli dig likt!
Och bonden i sitt svett
Med kraft och tålmod och vett,
Skall klippa dina gyllne hår.

Och hvilken härlig slätt
I all sin nakenhet!
Här stå ej träden tätt
När solen bränner het;
En dunge här och der
Mot himlen uppåt kastad är
Och dubbelt skön och kär är den.

Här tusen sägner gå
Om Carl den stores far,
Och minnesmärken stå
Ännu på slätten kvar,
Der kungen fordom stred
Och bonden segrade och led
Och dansken gaf på pelsen bra.

Och hvarje sommarqväll
 Uti i din bokeskog
 Skall ungdomen så snäll
 I oskuld dansa nog,
 Och för din fria strand
 En visa hafvet kan ibland, —
 Och der är kungens andra slott.

Våren i Blekinge.

En rosig morgonstund,
 Väckt ur min ljufva blund.
 Jag gick med lätta steg
 Ifrån min lilla härd
 Uti Guds sköna verld,
 Der liljan mot mig log
 Och rosen andan drog
 Och blygt violen neg
 På randig blomsterteg.

O, milda morgonstund!
 O, sköna blomsterlund,
 Hvad du förtjusar mig!
 O, Flora, vårens vän,
 Du föder kärleken;
 Du sällar blommor små
 Som vi beundra få;
 Mitt hjerta vidgar sig
 Och värmes utaf dig.

Min Sigrid skulle se
En maj i Blekinge,
En syn, som saknar namn!
Här dofta blommor små
Och näktergalar slå.
Af trastens sköna drill
Ett namn jag höra vill
I dalens blomsterfamn, —
Och det är Sigrids namn!

Från klippan, lyft mot skyn,
Jag ser en himlasyn
I morgonsolens brand.
En klingande musik —
Kanske en himmelsk lik —
Från tusen näbbar små
Jag hänryckt lyssnar på.
Af Edens sälla land
Jag skådar re'n ett grand.

Och nyss låg världen död —
Ty så naturen böd —
Och allt var tyst och kallt! —
Men solen högre skred
Och varma strålen spred

Utöfver haf och land,
 Och kysste frusen strand;
 Hon tände lif i allt,
 Som skaparen befallt.

Och flodens silfvertak
 Blef bräckt, och dref som vrak
 Till död och undergång.
 Och sista drifvan dog —
 Och första sippan log
 I menlös oskuld blott,
 Ty så är hennes lott.
 Vid lösta bäckars sång
 Tog källan höga språng.

Och så kom sångens vän
 Från södern hit igen
 Och bygde här sitt bo.
 Och blomman, fjärilns brud,
 Ett mästerverk af Gud,
 Steg upp ur jordens grus
 Och log mot dagens ljus;
 Hon slumrat nog i ro,
 Vill nu på lifvet tro.

112

Vid Nicanders graf.

Qvällen sänktes öfver jorden,
Det blef mörkt och det blef natt,
Och så stilla öfver nordens
Åkte karlavagnen gladt,
Och de många himlavakter
Sattes ut i kända trakter.

Då jag trädde in i qvällen
På Maria kyrkogård,
Och vid ljus från stjernepellen
Såg jag der en enkel vård
Öfver tvenne sångarfränder,
Rest af tacksamhetens händer.

Blott en lyra och en stjerna
Sutto öfver tvenne namn,
Namn till dem, som sjungo gerna
Menniskan i högre hamn,
Namn till tvenne sångarbröder,
En dock bruten uti söder.

Ja, han bruten blef i söder,
Blef för fattigdom en träl,
Fast vårt Sverige aldrig föder
Mer en sådan sångarsjäl:
Bruten sjelf till kroppen, själen
Sjüng han sorgen bort för trälen

Och jag tänkte hos de döde,
När jag mindes hvad han var:
"Ditt var liksom "Tassos" öde,
Tasso, som du sjungit har.
Hvem skall sjunga hvad du lidit,
Hur ditt ädla hjerta svidit?

Nu du glömt, när "Skaldens blomma",
Härligt för din själ rann opp,
Hon, som sågs från fjerran komma
Skön som skaldens ljufva hopp:
Verkligheten blomman rörde
Och dess ädla kalk förstörde.

Hennes hem i fjerran länder
Var beläget i det blå;
Och till paradiset stränder

Gick hon hem till systrar små;
 Dock — förr'n denna afskedsstunden
 Fick du kyssa purpurmunden.

Om jag egde, skald, den lyran
 Som du för din "Enzio" stämt,
 Skulle jag i ungdomsyran
 Sjunga som du sjöng bestämdt
 För din himmelska "Elgiva", —
 För min Sigrid fick det blifva.

Väl din "Lydia" var ett under
 Der hon skön vid lampan satt
 Mellan två orangelunder
 Och sonetter sjöng en natt;
 Men jag tror likväl, att norden
 Fick den ädlaste på norden.

Och när "Ynglingen i bojan"
 Dödde uppå Falkenberg,
 Dog ock vispurmön i kojan,
 Dog för älskaren af sorg;
 Och hans tanke på sin klara
 Var en "dröm" om Sigrid bara!"

Så jag sade och från vården
 Stälde mina tysta steg;
 Men en röst från kyrkogården
 Tycktes hviska när jag teg:
 "Sjung då i din ungdomsyra,
 Ty re'n tystnad är min lyra!"

På isen.

P

å stadens grafvar vimlar det

Af folk en vinterdag.

Se der en liten flicka lätt

Med friska anletsdrag,

Ej lik en vinter.

När stålet slinter

Mång' runor blifva gjorda

Som älskarns namn omorda

I samfäld enighet.

Der flyger mången änglabild,

Mång' liten lilja blek,

Så lätt, så fri, så snabb, så mild

Som hinden i sin lek.

Och rosor röda

På kinden glöda.

Hvad enkla färger båda!

Hur skönt de dock förråda

Den blyga oskulden!

Der finnes ock de kände två,
De evigt älskade,
Den röda och den lilla blå,
De sköna änglarne
Som jag först glömmer,
När grafven gömmer
Mig i sitt tysta sköte.
Se'n går jag dem till möte
På nytt i himmelen.

Den blåa vid sin älsklings arm
Rör sig så lätt och fri;
Den röda med en eldig barm,
Som hjertat klappar i,
Är "öfverblifven",
Och liksom gifven
Till pris här åt en annan,
Åt en med veck på pannan
Och grått i lockarne.

Men dock sitt öde prisar hon
Och finner sig deri;
Hans arm hon viker ej ifrån;
Hon står "den gamle" bi.

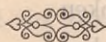
Hon vill ej vika
 Från honom, svika
 Den narren denna gången,
 Som glädes re'n, att fången,
 Den skönaste, är hans.

Den arme dären! En ruin
 I botten re'n han är,
 Men ändock med ett elakt grin
 Försöker lyckan der.

Ur kärleksboken
 Den arme token
 Utsökta fraser läser,
 Men skrämligt dervid hväser,
 Ja, likt en boaorm.

Och ingen kan väl undra på,
 Om för ett ögonblick
 Den friska Våren skrämdes då
 Af Höstens kulna blick?
 Hon ock strax flyger
 Från honom, smyger,
 Sig obemärkt i hopen,
 Der löjena och ropen
 Sig blanda om hvarann!

Var det en plats att välja till
 Ett sådant ändamål?
 Ett kaos ju, om man så vill;
 Der blänkte tusen stål.
 Hon ock på håten
 Fick på den stråten,
 Ty det är blott det rena,
 Som kan och bör förena
 I botten
 Sig här med oskulden.

Den lycklige.

Hvem hade trott, att mina drömmar blefve
 En gång en verklighet?
 Hvem hade trott att ödets nornor skrefve
 För mig barmhertighet?

Hvem hade trott, när tård jag var af plågor
 Lik drömmaren ibland,
 Att solen i min själ med milda lågor
 Tändt än en slocknad brand?

Dock blef det så! Verdandi, du har visat
 Dig vänlig emot mig,
 Haf tack därför! Din stora gunst jag prisat
 Och nu jag tackar dig.

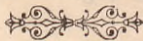
Du gaf mig ju min brud, den länge drömda
Den sköna ängelen,
Nu är jag säll — och bittra qvalen glömda
Vid kärleksbågaren.

Och det var du, som gubbens hjerta smälte
Från sten till böjligt vax;
Och det var du, som alla hindren välte,
Som restes mot mig strax.

Haf tack för allt! Så lycklig såsom Balder,
Det ädlas höge gud,
Är jag, är jag, och sjunges utaf skalder,
Hos Hildur, hos min brud!

Ja, jag är säll! Min goda maka delar
Min rikdom och mitt hopp,
Jag söker lätt den sällhet jorden felar
I hennes armar opp.

Ty en Teano är min sköna flicka,
Knappt verld dess like har;
Du skulle se dess ögon på mig blicka
Med blick som solen klar!

Sommaraftonen.

Milda, ljumma vindar susa,

Klara silfverbäckar brusa,

Himlen rodnar som en brud

Under älskar'ns kyssar varma,

Hvilka såsom fjärlar svärma

Kring sin lilla blyga brud.

Näktergalens toner skalla,

Glada vallhjon le och tralla

I den milda sommarqväll.

Långt i fjerran kossan höres,

Som beskedligt hemåt föres

Af en liten flicka snäll.

Re'n på marken grodan hoppar,

Och på blommans späda knoppar

Faller tysta daggen sval.

Purpurstänkta molnen simma

Liksom rosenfärgad strimma,

Tyst i rymdens höga sal.

Träden susa mildt i lunden,
Hviska kärlek blott i runden,
Löfvet darrar på sin gren.
Solens sista strålar gjuta
Matt på bondens fönsterruta
Ut sitt sista svaga sken.

I det hela herskar friden,
Snart är qvällen dock förliden:
Natten skymmer redan på.
Dagens sista stråle slocknar,
Skymningen allt mera tjocknar:
Jorden vill till hvila gå.

Sofven godt, I bygdens tärnor,
I, som liknen himlens stjernor
I er gång och i er blick!
Hvilen såsom blomman hvilar
Fridfullt under storm och ilar,
Dem hon aldrig känna fick!

Skämtet.

Knappt qvällens matta purpursken
Dött bort vid vesterns rand,
Förr'n jag såg Minna stå allen'
Med blommor i sin hand
I lunden, der vi möte satt
Då sist vi sågs förliden natt,
Re'n stod hon suckande och såg,
Med blick af tårar skymd
Än hän på insjöns dunkla våg
Och än i halfmörk rymd;
Och målet för den sorgsnas blick
Var jag, som hennes hjerta fick,
Der stod en björk med mossigt hår
Bland lundens buskar små,
Som re'n i tvenne sköna år,

Vår kärlek lyssnat på;
 Men nu i qväll ett sorgebud
 Han frambär till min bleka brud.

Jag anförtrött dess stolta stam
 Ett litet skrifvet blad,
 Att till min flicka bära fram;
 På blott halfannan rad
 Jag skrifvit så: "Farväl min vän,
 Vi ses härnäst i himmelen!"

Och hennes blick, som solens mild,
 Föll på det lilla blad; —
 Hur skön var ej den änglabild
 Och lycklig se'n och glad
 I detta ljufva ögonblick
 Då hon mitt namn der skåda fick.

Hon sträckte ut sin hvita hand
 Och lilla bladet tog . . .
 Ack, kindens snö blef bytt i brand
 Ock ögat sorgligt log;
 Dock ej ett ord, ej suck, ej tår!
 Men himmel! dubbelt skön hon står!

Jag gömd uti en buske låg,
 Jag velat skämta blott;
 Men när jag grymma qvalen såg
 Som hon blott för mig fått,
 Då nämnde jag den huldans namn,
 Och flög se'n i dess ömma famn.

Amor på resa.

Amor irrade kring jorden

Med sin båge och sin pil
 Utan hem, men ej på norden
 Tänkte han dock; som en il
 For han till de blåa zoner
 Och till ljusets regioner.

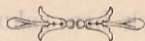
Än han sänkte trötta vingen,
 Än han hvilade på den
 Bland de underfulla tingen
 Uppe i sitt hemland än,
 Åter än uti karossen
 Åkte han vid stjerneblossen.

Så han for ifrån sin mamma
 Freja, åter och kom hit
 Ännu ledsen för det samma
 Som han var, då han for dit:
 Tanken på den egna härden
 Honom jagade kring världen.

Så han kom till söderns länder,
 Till Italiens sköna jord,
 Och uppå Arkadiens stränder
 Rufvade han strängt på mord;
 Och han for precis som fjanten
 Öfver gudarnes Levanten.

Då en röst uti hans öra
 Sade honom några ord,
 Och han lät sig villigt föra
 Af sin mamma till vår nord;
 Och han fann uti vårt Sverige
 Hvad han hittills sökt — herberge.

En gudinna satt på stranden —
 Några säga Sigrid sjelf —
 Glädtigt lekande i sanden
 Vid en vassbeskuggad elf,
 Och han kände mer ej smärta,
 Ty han fick gudinnans hjerta.

Epilog.

När ynglingen han ut i världen träder,
 Just icke drifven utaf ödets tvång,
 Han kläder sig i hoppets rosenkläder
 Och rustar sig med lyran och sin sång.
 Det är så litet då som honom gläder
 Och tjusar och förför på samma gång;
 Jag såg min Sigrid och jag henne hörde,
 Och blott för henne se'n jag lyran rörde.

Vål har min sångmö någon gång på vägen
 Till aningens och sångens rika lund
 Vid granna syner vikit utaf vägen
 Och rörd beskådat dem en liten stund,
 Och äfven ibland Floras barn förlägen
 Hon ingått uti skönhetens förbund;
 Men alltid dock hon vaknat utur yran
 Och se'n fortsatt med sångens magt och lyran.

Nu lägger hon för eder offret neder,
 I ungdomar af ännu barnslig tro,
 På samma gång hon blygt och vänligt beder
 Om eftergift och önskar hos er bo.
 I varit jemt dess glädje och dess heder:
 Hos er hon alltid sökt och funnit ro,
 Jag ock har sjungit er, I ädla qvinnor:
 Bli'n därför nu min sångs beskyddarinnor!

Kar	1
Sigrid	2
Ensamheten	11
Hvad jag ser	12
Hvad jag hört	15
Sigrid och solen	24
Sigrid i Fågelstugan	27
I Sigrids Ångpannare	31
Sigrids nya skåp	33
En morgon i kaffet	38
Frags och svar	41
Hvad säga i bländan när man står	47
Vid huset	50
I stämman	55
Sändar utgången	58
En sista på landet	59
Sölvbenedigelsen	62
Fruster	66
Till värdsten	68
Den öfvergång	70

	Sid.
Min lilla kjusa	72.
Njut!	65.
Öfver en sofvande flicka	79.
Älskaren vid sin flickas bår	81.
Min flicka	83.
Fråga till aftonstjernan	87.
Till en fogel	88.
En måndag i Carlslund. (Till Fröken Ida P.)	90.
En sommarmorgon i skogen	96.
Höstsång	98.
Elfkarleby	100.
Skäralid	102.
Skåne	105.
Våren i Blekinge	108.
Vid Nicanders graf	111.
På isen	115.
Den lycklige	119.
Sommaraftonen	121.
Skämtet	123.
Amor på resa	126.
Epilog	128.

1001851322

Pris: 1 krona.
